

Pr. prof. Adrian Chiagă

Prof. Cristina Chiagă

SEMINȚELE BINECUVÂNTATE

THEOSIS

2026

EDITURA THEOSIS
www.theosis.ro
E-mail: office@theosis.ro
Tel: 0770 111916

Copyright © Editura Theosis, 2026. Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIAGĂ, ADRIAN

Semințele binecuvântate / pr. prof. Adrian
Chiagă, prof. Cristina Chiagă. - Oradea : Theosis,
2026

ISBN 978-630-6812-01-1

I. Chiagă, Cristina

821.135.1

Redactor: Virgil Baidoc
Tehnoredactor: Paula Cionca

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Băiatul cu lanterna

Într-o după-amiază blândă de toamnă, Andrei stătea tolănit pe covorul țesut din frunzele ruginii adunate în jur. Le lua în mânuțele sale, de copil de 9 ani și le arunca în sus. Îi plăcea să vadă cum cad lin pe pământ. Altele îi cădeau pe fața sa. „Acestea mă iubesc” gândea el. Soarele își trimise și el o rază blândă pe chipul copilului. „Mulțumesc, soare, zise el. Și eu te iubesc.” Apoi se gândi la cuvintele pe care le-a auzit rostite de părintele la predica de duminică. „Voi sunteți lumina lumii. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.” (Matei 5, 14, 16).

Tocmai atunci, se apropia de el, bunicul, cu mersul lui domol și zâmbetul cald. Ținea în mână o cutie mică din lemn.

– A, bunicule. Ai terminat treaba?

– Încă nu, Andrei, dar mă gândeam să fac o mică pauză.

– Bunicule, ce a vrut să spună părintele prin cuvintele că noi să fim lumina lumii? Soarele luminează dar noi nu. Cum putem fi noi lumină?

– S-a referit la faptele noastre. Nu trebuie să luminăm noi ci faptele bune luminează înaintea noastră, să arate celorlalți credința și bunătatea izvorâte din inimă, astfel încât și ei să facă asemenea nouă. Uite, tocmai ți-am adus ceva ca să luminezi, zise râzând bunicul.

Andrei privi cum se mișca mustața gri și bogată a moșului. Apoi deodată, acesta se așeză lângă copil și îi zise:

– Pentru tine, Andrei.

– Ce este? întrebă copilul, cu ochii curioși.

– O lanternă. Dar dacă tot mi-ai spus de lumină, iată îți spun și eu că nu este o lanternă obișnuită. Are rost doar dacă o folosești pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Andrei ridică capacul și găsi o lanternă mică, metalică, frumos lustruită. Când a apăsător pe buton, o rază caldă, blândă, s-a revărsat pe mâinile lui.

– Să o folosesc să îmi ajut pe ceilalți? Cum adică?

Bunicul îi puse mâna pe umăr.

– Lumina bunătății tale va ști singură drumul, spuse el cu glas liniștit. Tu doar ține-o aprinsă.

Câteva zile mai târziu, o furtună puternică se abătu peste sat. Cerul se înnegri, iar vântul începuse să urle pe la colțurile caselor. Deodată, toată lumina s-a stins. Întreg satul a rămas în beznă. Andrei, trezit brusc din somn, își aminti de lanterna primită.

O luă de pe noptieră, apăsă butonul și aceeași lumină caldă umplu încăperea. Era mai puternică decât își amintea, iar lumina părea aproape... vie. Parcă îi spunea, „hai, afară!”. Andrei simți o clipă teama întunericului și dorința de a se ascunde sub pătură, dar lumina caldă îl încurajă și îl făcu să iasă pe pridvor. Pe uliță, oamenii se mișcau speriați, căutând drum prin întuneric.

În capătul drumului, o bătrână încerca să ajungă acasă, dar nu vedea nimic.

– Mamă Marioara! strigă Andrei. Uitați! Aici sunt!

Raza lanternei se întinse ca o potecă luminoasă până la ea.

– Doamne, băiete... mă gândeam că nu mai ajung.

– Haideți, vă conduc eu!

Și Andrei a mers în fața ei, ținând lanterna ridicată. Lumina se întindea înaintea lor, de parcă știa singură pe unde trebuie să meargă.

– Mulțumesc, Andrei! Ce băiat curajos! Poți merge acasă, acum...

La casa vecină, un copil mic plângea. Era speriat de zgomotul furtunii și de bezna din jur. Andrei intră și îndreptă lanterna spre tavan. Lumina se răspândi în valuri calde, ca o lumină care îmbrățișează.

– Nu te teme, spuse el, vezi? Nu e chiar atât de întuneric.

Copilul se liniști, privindu-l uimit.

– Parcă e o stea în camera mea... șopti el.

Pe uliță, câțiva săteni se adunaseră în dreptul unui stâlp gros de lângă fântâna cea mare.

ne-știind cum să repare siguranțele. Andrei ridică lanterna, iar oamenii se apropie de lumină, de parcă ar fi fost un foc de tabără într-o noapte rece.

Și, cu ajutorul lanternei care lumina fiecare șurub, fiecare mâner, oamenii reușiră să repare instalația provizorie.

Curând, întreaga uliță era plină de fețe luminate, nu doar de lumina ce din nou țâșni de pretutindeni ci și de bucuria de a fi împreună.

Când Andrei se întoarse acasă, bunicul îl aștepta în prag și-l întrebă muștrător:

– Andrei, unde-ai fost?

– Să folosesc lanterna. Dar nu doar ca să văd eu. A ajutat și pe alții.

– Atunci ai descoperit ce e mai important, spuse bunicul, liniștindu-se. Lumina nu este doar cea scoasă de o lanternă. Lumina este ceea ce pornește din inimă. Apoi, cu voce blândă, adăugă:

– Iată, ai împlinit cuvintele Domnului Iisus Hristos: „*Voi sunteți lumina lumii.*” Acum le

înțelegi? Andrei privi în jos, ținând lanterna între palme.

– Da... cred că lumina e felul în care putem fi buni. Felul în care îi ajutăm pe ceilalți.

Bunicul zâmbi.

– Exact, Andrei. Lanterna ți-a arătat drumul, dar lumina adevărată... ai fost tu.

Și, în seara aceea liniștită de după furtună, Andrei înțelese că fiecare om poate aduce lumină în lume – uneori cu o lanternă, alteori doar cu o inimă bună.

Semințele binecuvântate

Într-o dimineată însorită de aprilie, pe ulița liniștită a satului, Matei mergea grăbit către școală. Traseul lui trecea mereu pe lângă căsuța bătrânei pe care toată lumea o știa pentru zâmbetul ei blând și pentru basmalele colorate pe care le purta. Oamenii șușoteau adesea că tanti Parascheva avea un fel de har: pământul înverzea sub mâinile ei, iar florile îi înfloreau mai repede în curtea sa decât oriunde altundeva.

În ziua aceea, bătrânica îl strigă:

– Matei, vino puțin, dragul meu!

Copilul se opri, curios. În același timp era și un pic speriat. „Ce dorește de la mine? Și tocmai acum?!”, gândi el. Se uită la ceas. Era deja în întârziere. Tanti Paraschiva răscoli în buzunarul șortului și scoase un săculeț mic din pânză, legat cu o ață roșie.

– Uite, acestea sunt pentru tine – îi spuse ea, punându-i săculețul în palmă.

Matei îl privi cu uimire, îl deschise cu grijă și văzu câteva semințe rotunde și lucioase, ca niște perle mici, aurii. Dar... ce sunt?

– Semințe speciale, îi răspunse bătrânica zâmbind. Ele cresc doar dacă sunt hrănite cu fapte bune.

– Cum adică? Glumești, tanti Parascheva, nu e așa? Și zicând acestea, băiatul începu să râdă cu poftă!

– Pune-le în pământ, iar apoi urmează-ți inima. Atât. Pământul răspunde la inimă.

Matei plecă spre școală uitându-se când la săculeț, când la ceas. Oare era o glumă? Sau poate doar niște semințe obișnuite? Dar privirea caldă a bătrânei îl făcu să creadă că era ceva mai mult la mijloc. Nu degeaba spune tot satul că tanti Parascheva este pricepută la toate.

După ore, Matei a plantat semințele într-un colț al grădinii. În fiecare zi mergea să vadă ce se întâmplă. Dacă ies sau nu plântuțele. Dar nimic. Peste gard o zări pe vecina sa, cărând două găleți mari de apă. Primul gând a fost

acela să se furișeze ușor și să fugă la joacă fără a fi observat de vecină. Dar, iată că-i încolți un alt gând care până la urmă birui. „Semințele cresc doar cu fapte bune.”

A intrat repede în curtea vecină, a luat gălețile de apă din mâinile bătrânei și zise:

– Dați-mi voie să vă ajut, tanti Leana!

– Mulțumesc, voinice, zise ea, ștergându-se de sudoare pe frunte și privind cu mare uimire la băiatul care făcea pentru prima oară un asemenea gest.

Ajuns acasă, Matei a turnat și el o găleată de apă peste locul unde a semănat semințele sale. Și ce să vezi? Câteva firicele verzi se iviră din pământ.

„Uau, așa rapid, gândi el. Chiar funcționează. E timpul de făcut fapte bune, băiete”, își zise și plecă de acolo foarte fericit, sărind când pe un picior, când pe altul.

A doua zi la școală văzu un coleg mai mic plângând în curte. Își rupsese caietul și nu știa cum să-l repare.

– Stai liniștit, îl lipim împreună – spuse Matei, și scoase din ghiozdan banda adezivă. „Ce bine că ne-a cerut doamna să o aducem azi” – gândi el fericit.

În zilele următoare, Matei începu să fie mai atent la cei din jur. Parcă vedea altfel lumea. Când vecinul cel bătrân se lupta să ducă două plase grele, Matei alergă să-l ajute. A împrumutat jucării unui băiețel nou venit în sat, a stat de vorbă cu un bătrân singuratic din capătul uliței, i-a ajutat pe părinți să strângă lemne pentru foc.

Acasă nu-și mai încăpea în piele. Plăntuțele ieșeau una după alta. Deja au început să aibă două frunzulițe. Au urmat apoi alte și alte fapte bune. Deja nu le mai făcea forțat ca la început. Parcă de la sine venea gândul de a ajuta pe ceilalți.

De fiecare dată când făcea un gest bun, chiar și unul mic, planta din grădină creștea câțiva centimetri, ca și cum recunoștința lumii se revărsa în frunzele ei. Pe măsură ce zilele treceau, florile se ramificau, se întindeau.

La un moment dat, plantele creșteau atât de repede, încât păreau să danseze în lumina soarelui. Aveau frunze în formă de inimă și miroseau a miere și busuioc.

Oamenii din sat au început să observe grădina lui Matei și să se întrebau cum de un copil a reușit ceea ce doar bătrânică Parascheva părea capabilă.

Primăvara trecu, iar vara aduse zile lungi și vesele. Plantele creșteau mari și sănătoase. Într-o dimineață, Matei găsi în vârful fiecărei tulpini câte o capsulă luminoasă care semăna cu un bob de rouă. Când o atinse, capsula se deschise și lăsă să cadă trei semințe noi, strălucitoare.

Matei alergă la tanti Paraschiva:

– Au apărut semințe noi! Ce pot face cu ele?
– Acum tu vei fi acela care va trebui să le dăruiască mai departe – îi spuse ea. Așa se răspândește bunătatea: din suflet în suflet, asemenea luminii unei lumânări care aprinde alta fără să se stingă.

– Așa voi face! Deja am o listă întreagă de prieteni cărora doresc să le dăruiesc aceste semințe magice.

– Așa să faci! Dar vino mai aproape să-ți spun un mare secret.

– Secret? Sunt numai ochi și urechi!

– Nu plantele acestea sunt cu adevărat speciale, Matei – îi spuse ea blând, ci tu. Semințele doar ți-au arătat ce poate crește în sufletul tău.

– Eu? Nu înțeleg. Creșteau în mod minunat când făceam câte o faptă bună.

– Nu, dragul meu. Ele sunt semințe obișnuite. Bunătatea ta a făcut totul. Iubirea pentru cei de lângă tine e ca lumina care face semințele să încolțească.

Matei simți cum în piept i se încălzește ceva. Ca un soare mic. A cuprins-o pe tanti Parascheva în brațe și o ținea atât de strâns, că nu ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

– Hai, mergi acum și dăruiește semințele cele binecuvântate în tot satul. Știi ce ai de făcut!

Matei înțelese. Și în aceeași zi, puse câte un săculeț mic în mâinile prietenilor lui, spunându-le:

– Nu sunt semințe obișnuite. Cresc doar dacă faci binele din toată inima.

Și astfel, în tot satul începură să apară flori cu frunze în formă de inimă. Oamenii se ajutau mai des, vorbeau mai frumos și zâmbeau mai mult. Iar Matei își aminti pentru totdeauna un lucru: Bunătatea e un dar care crește doar când îl dăruiești și altora.

Podul prieteniei

Într-o vale liniștită, despărțite de un râu îngrăbit și limpede, se aflau două sate: Căpățânești și Mândrești. Oamenii din cele două părți se priveau cu suspiciune de zeci de ani. O ură veche era între locuitorii celor două sate, la fel de tulbure ca norii de furtună.

Nimeni nu mai știa exact de la ce începuse totul. Doar bătrânii mai duceau amintirile bune înțelegeri de altădată. Dar și ei uitaseră adevăratul motiv pentru care s-au certat. Unii dintre ei mormăiau că fusese o neînțelegere legată de o moară. Cei mai tineri credeau că vina fusese a unui jurământ nerespectat. Femeile în vârstă spuneau că totul a început de la o horă, când băieții s-au certat pentru fete. Cert era că locuitorii refuzau să vorbească unii cu alții, nu făceau negoț împreună, nu se ajutau la nevoie și nici un pod nu mai lega cele două maluri. Doar câțiva bolovani aminteau de puntea cea veche ce trecea cândva peste râul repede.

Astfel, nimeni nu se mai încumeta să străbată malul celălalt, iar copiii din cele două sate crescuseră învățați să se teamă unii de alții.

În Căpățânești trăia Ilinca, o fetiță curioasă și îndemnatică, care nu numai că iubea poveștile, dar încerca să le pună și în aplicare. În Mândrești trăia Sorin, un băiat isteț, dar visător. Avea planuri mărețe și îndrăznețe, chiar dacă la prima vedere erau cu totul imposibile.

Într-o zi, când râșorul era liniștit ca o oglindă, Ilinca a coborât pe mal să adune trestie pentru un flaut. De partea cealaltă, Sorin încerca să prindă reflexia norilor într-o sticlă, „ca să-i aducă acasă”. Cei doi s-au văzut, au rămas o clipă nemișcați și... în loc să se sperie, au izbucnit în râs.

– Tu ce faci? – strigă Sorin.

– Culeg muzică – răspunse Ilinca, ridicând trestiile pentru a fi văzute de băiat. Dar tu?

– Și eu culeg nori. Poate facem schimb, – glumi băiatul.

Așa s-au împrietenit – pe maluri opuse, dar cu suflete apropiate.

În scurt timp, copiii se întâlneau aproape în fiecare zi, în ascuns. Uneori se piteau după trestii, fiecare pe malul lui, pentru a nu fi descoperiți de săteni. Își povesteau despre școală, animale, vise, despre păsările care nu țin cont de granițe, ba chiar își trimiteau mici cadouri plutind pe o scândură. Deși veneau din sate ce se dușmăneau, între ei creștea o prietenie sinceră, mai puternică decât prejudecățile adulților.

Într-o după-amiază, după ce plouase, Ilinca a adus o carte veche.

– Ce ai în mână? – întrebă Sorin.

– O carte veche de la bunicul. Îmi place să citesc din ea. Am găsit o poveste foarte frumoasă spusă de Domnul Iisus. Vrei să ți-o citesc?

– Da. Despre ce este vorba?

– Despre un om bun, un samaritean care, deși era dușman al iudeilor, când a găsit un om rănit, căzut între tâlhari, a făcut tot posibilul